

METRO TOOLS

μια έκδοση των Metro★Tools εργαλεία για αυτόνομη προλεταριακή χρήση

διανέμεται στο δρόμο / για επικοινωνία metro.tools@yahoo.com φύλλο 1ο / Ιούνιος-Ιούλιος 2012

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το έντυπο των Metro Tools και άλλο αντίστοιχο υλικό θα βρείτε στην ηλ. διεύθυνση

www.metrotools.wordpress.com

ΞΗΛΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΖΙΒΑΓΚΟ ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ

Μία συστηματική προσπάθεια γίνεται τον τελευταίο καιρό από το κράτος και τους φίλους του να μιλήσουν για τη νεότερη ιστορία του ελληνικού κράτους - την ιστορία των τελευταίων σαράντα περίπου χρόνων, της λεγόμενης μεταπολίτευσης. Και εφόσον παίζουν σε άδειο γήπεδο, δεν μιλάμε καν για *ξαναγράψιμο* της ιστορίας, αλλά για μία ερμηνεία που αφήνει την Αριστερά αμήχανη και βουβή· μια ερμηνεία που λίγο ακόμα θέλει για να κατοχυρωθεί σαν παγιωμένη και αδιαμφισβήτητη. Ποια είναι, όμως, η άποψη αυτή, τι ακριβώς σχέση έχει με την παράδοση του Άκη Τσοχατζόπουλου στα σκυλιά και γιατί προκαλεί τόση αμηχανία στην Αριστερά;

Αν ρίξει κανείς μια ματιά στην άποψη που εκφράζεται σε καθεστωτικές εφημερίδες, θα ανακαλύψει πως υπάρχει μια πολύ σαφής άποψη για την ιστορία του ελληνικού κράτους από τη μεταπολίτευση και μετά. Η υπόθεση του Άκη Τσοχατζόπουλου δεν είναι από μόνη της υπεύθυνη για τη σημερινή κατάσταση. Ο Τσοχατζόπουλος παρουσιάζεται σαν βασικός εκπρόσωπος ενός συστήματος διεφθαρμένου, κάποιος που «έφαγε λεφτά» καθόλη τη διάρκεια της λεγόμενης μεταπολίτευσης και έφερε το κράτος και τα οικονομικά του «στα γόνατα». Όμως, όπως και να έχει το πράγμα, ο Τσοχατζόπουλος παραμένει απλώς ο κύριος εκπρόσωπος του φαινομένου αυτού- με άλλα λόγια, λέει η άποψη αυτή, δεν είναι μόνος. Πηγαίνει χέρι χέρι με τον βασικό υπεύθυνο, το "λαό", και τη στάση του απέναντι στο κράτος. Μια στάση, σύμφωνα με την οποία ο κρατικός μηχανισμός θεωρείται από πολλούς ένα απρόσωπο και άυλο σύστημα που έχει τον τρόπο να βρίσκει λεφτά και είναι κοινωνικά επιτρεπτό να το εκμεταλλεύονται, να το κλέβουν, να το λεηλατούν και ταυτόχρονα να του λένε ψέμματα και να το καταγγέλουν. Όλοι αυτοί που τόσο καιρό έκλεβαν το κράτος είναι οι υπεύθυνοι λοιπόν, υποστηρίζουν διάφοροι δημοσιογράφοι. Με τα επιδόματα, τις φουσκωμένες συντάξεις, τις ψεύτικες αναπηρίες από την εποχή κυρίως του Αντρέα και μετά οι μικροί Τσοχατζόπουλοι αυτής της χώρας είναι που την οδήγησαν τελικά ένα βήμα πριν από την καταστροφή της. Και όλα αυτά οφείλονται σε δύο κυρίως λόγους: στο γεγονός ότι οι ταγοί της κοινωνίας (βλ. ΠΑΣΟΚ) έδιναν το κακό παράδειγμα και στο ότι δεν υπήρχε κανένας έλεγχος. Απέναντι σε όλα αυτά, η βουβαμάρα από μεριάς της Αριστεράς είναι τόση που έχει φτάσει μάλιστα στο σημείο να βρίσκει και ιστορικούς-κοινωνικούς λόγους για το φαινόμενο, "αξιοποιώντας" το σκεπτικό των δεξιών ιστορικών. Γιατί μπορεί οι τελευταίοι να έχουν αναλάβει μια δύσκολη αποστολή (στην ανακάλυψη των ριζών του φαινομένου στην εποχή της... τουρκοκρατίας) αλλά, αφού όπως είπαμε δεν υπάρχει φωνή να τους αντιταχθεί, δείχνουν μέχρι στιγμής να τα πηγαίνουν μια χαρά: οι αρματωλοί, οι κοτζαμπά-

Οι Metro Tools είναι μια αυτόνομη πολιτική ομάδα. Σα να λέμε: Συλλογικότητα - Σκέψη - Συζήτηση - Συμφωνία - Αυτόνομη (από κόμματα και ΜΜΕ) δράση...και άλλα τέτοια σπάνια ζώα.
Στο όνομα βάλαμε τη λέξη "εργαλεία" γιατί αυτό είναι που ζητάνε να μας στερήσουν τα αφεντικά και αυτό είναι που πρέπει να ξανακατακτούμε καθημερινά: τα διανοητικά και πρακτικά μας εργαλεία.
Επίσης βάλαμε και τη λέξη "Μητρόπολη" γιατί είναι η καλύτερη λέξη που ξέρουμε για να περιγράψουμε το κοινωνικό μας περιβάλλον, αυτό το πανηγύρι εμπορεύματος όπου οι εργάτες είναι εργάτες ακόμα και όταν δεν είναι στη δουλειά, ακόμα και όταν είναι άνεργοι, ακόμα και όταν είναι νοικοκυρές...

σηδες και οι φαναριώτες, γράφουν, ήταν όλοι τους συνηθισμένοι να κερδίζουν τις θέσεις του δωροδοκώντας τους Οθωμανούς αξιωματούχους[1]. Τη συνήθεια αυτή την επέβαλαν μετά και στην «κλεφτουριά» (ονόματα δεν λέμε για να μην θίξουμε και τους ηρωικούς αγωνιστές), για να καταλήξουμε, αιώνες μετά, στην εδραίωση της αντίληψης πως η λεηλασία του κράτους είναι κάτι φυσικό και αποδεκτό...

Κι ο Εμφύλιος στο ενδιάμεσο;

Με αυτόν, λοιπόν, τον τρόπο οι πλαστές αναπηρικές συντάξεις πάνε πίσω μέχρι την τουρκοκρατία. Βέβαια, αυτή η άποψη *εσκεμμένα* και με ύπουλο τρόπο κρύβει κάτω από το χαλάκι το γεγονός ότι, από την τουρκοκρατία μέχρι τη μεταπολίτευση έχουν συμβεί διάφορα (μάλλον ασήμαντα, κατά τους δεξιούς ιστορικούς-πράκτορες της *Καθημερινής*...) που αν δεν ληφθούν υπόψη, η ιστορία διαστρεβλώνεται μέχρι κοροϊδίας.

Πρώτα και κύρια, από τη δεκαετία του 1920 ακόμα, στην Ελλάδα διεξαγόταν ένας ακήρυχτος, αλλά *αδυσώπητος εμφύλιος πόλεμος*. Ένας πόλεμος όπου εργάτες συγκρούστηκαν με το κράτος και τα αφεντικά μέσα σε απεργίες, πορείες, ανταρτοπόλεμο• ένας πόλεμος στον οποίο το αίμα κύλησε ποτάμι και οδήγησε χιλιάδες στην εξορία. Ο εμφύλιος αυτός, με την επίσημη λήξη του και την ήττα των αριστερών, δεν έφερε ωστόσο την πολυπόθητη για τα ελληνικά αφεντικά ταξική ειρήνη. Και αυτό γιατί παρά την ήττα της Αριστεράς, ο εσωτερικός εχθρός (μεγάλα κομμάτια της εργατικής τάξης), παρέμενε σε αναβρασμό. Η χούντα των συνταγματαρχών ήταν μια αμείλικτη προσπάθεια να τιθασευτεί ο εχθρός αυτός, προτού τα πράγματα χειροτερεύσουν ακόμη περισσότερο (για τα αφεντικά, εννοείται). Η προσπάθεια αυτή οδήγησε σε βασανιστήρια, σε περισσότερο αίμα. Η χούντα τελικά πέτυχε τη βασική της επιδίωξη και αποσύρθηκε με την ταμπέλα της "ξενόφερτης". Και, όπως και να το δει κανείς, δεν γινόταν κι αλλιώς.

Για να προχωρήσει παραπέρα ένα σύγχρονο καπιταλιστικό κράτος δεν θα μπορούσε να στέλνει στην εξορία δυναμικό, μυαλά και ανθρώπους, που υπό άλλες συνθήκες θα μπορούσαν να προσφέρουν στον καπιταλισμό. Ένα σύγχρονο κράτος δεν θα μπορούσε να διατηρεί μια μονίμως πολωμένη και μονίμως λειψή κοινωνία. Και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο είναι που **η μεταπολίτευση ήρθε παρέα με την *εθνική συμφιλίωση***. Και τότε ακριβώς αποφασίστηκε πως και η Αριστερά θα πάρει κομμάτι από *τη νομή του πλούτου*. Τέρμα, λοιπόν, το περιθώριο, τέρμα το ξύλο από τους μπάτσους, τέρμα η εξορία. Η Αριστερά θα πάρει κι αυτή το μερίδιο που της αναλογεί. Φυσικά με ανταλλάγματα, και φυσικά *"ό,τι πούμε θα το συμφωνήσουμε και θα το λέμε μαζί"* - το κράτος, αριστεροί και δεξιοί πλέον μαζί, θα εκφέρει τον κυρίαρχο λόγο. Χωρίς πολλά πολλά, ο ταξικός εμφύλιος πόλεμος, η προσπάθεια για κατάληψη της εξουσίας από τους κομμουνιστές, θα μετονομαστεί σε *εθνική αντίσταση*. Η ντόπια εργατική τάξη θα μικροαστικοποιηθεί. Οι εσωτερικές αντιστάσεις θα αφομοιώνονται από την πουλημένη Αριστερά. Η εθνική ομοψυχία θα επιτευχθεί και το κράτος θα συνεχίσει απρόσκοπτα την καπιταλιστική του εξέλιξη, κοιτώντας λιγότερο προς τα μέσα και περισσότερο τους διακρατικούς του ανταγωνισμούς. Πράγματι• έτσι κι έγινε: η Αριστερά διεκδίκησε το δικαίωμά της στον πατριωτισμό (και μάλιστα ακόμη περισσότερο από τους δεξιούς) *–σε τελική ανάλυση τους Ναζί πολεμήσαμε για χάρη της πατρίδας*... Η εθνική ομοψυχία δεν την «χάλαγε» καθόλου και σε αντάλλαγμα ο πλούτος άρχισε να ρέει και προς τη μεριά της. Αρχικά, η αναγνώριση της εθνικής αντίστασης, και ό,τι ακολούθησε τα επόμενα χρόνια: οι συντάξεις των αντιστασιακών, οι θέσεις σε σημαντικά κυβερνητικά πόστα, οι επιδοτήσεις. Και η συνέχειά τους- οι μίζες, οι πλαστές αναπηρικές συντάξεις...όλα αυτά δεν γίνονταν κάτω από τη μύτη ανυποψίαστων ή αδύναμων να αντιδράσουν κρατικών υπαλλήλων. Δεν ήταν αποτέλεσμα μιας εκτεταμένης διαφθοράς στον κρατικό μηχανισμό• διαφθοράς που ξαφνικά ανακαλύφθηκε από τους δεξιούς, οι οποίοι και εν έτει 2012 αναφώνησαν: *"Α, έτσι λοιπόν! Να ποιος φταίει!"*. Αντίθετα από όλα όσα ισχυρίζονται οι αστοφυλλάδες, *επρόκειτο για τη **συνέχεια μιας συμφωνίας***• μιας συμφωνίας που έλεγε πως «θα πάρετε κομμάτι από την εξουσία και τα φράγκα για να πετύχουμε την εθνική συνοχή». Με αυτό τον τρόπο, η εργατική τάξη έχασε την ταξική της συνείδηση, μικροαστικοποιήθηκε και στη θέση των ταξικών αγώνων έβαλε τις δόσεις του αυτοκινήτου. Και, φυσικά, καμία σχέση δεν έχουν όλα αυτά με την τουρκοκρατία και όλες αυτές τις αρλούμπες που μας ταΐζουν οι δεξιοί ιστορικοί γιατί μας θεωρούν κρετίνους: οι κοτζαμπάσηδες, οι φαναριώτες και

Οροθετικές "στην πυρά"

Την εποχή που όλοι ψάχνουν μανιασμένα να βρουν «ποιος φταίει» για τα δεινά της κρίσης, για τις δουλειές που δεν υπάρχουν, για τα μεροκάματα που πέφτουν, για τη μαύρη εργασία που όλο και αυξάνει, για το περίφημο "κράτος πρόνοιας" που γκρεμίζεται, οι αρχηγοί του Υπουργείου Υγείας και του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη ήρθαν να καταδείξουν έναν ακόμη ένοχο: την οροθετική εκδιδόμενη. Η αστυνομία μαζί με τα υγειονομικά κλιμάκια του ΚΕΕΛΠΝΟ αλωνίζουν τους τελευταίους δύο μήνες στις πιάτσες ναρκωτικών στο κέντρο της Αθήνας. Και καθώς οι έλεγχοι, οι προσαγωγές και οι υποχρεωτικές εξετάσεις βρίσκονταν σε εξέλιξη, άρχισαν να δημοσιοποιούνται και οι φωτογραφίες, τα ονόματα και τα υπόλοιπα στοιχεία των εκδιδόμενων γυναικών που βρέθηκαν οροθετικές. Οι τελευταίες, βαφτίστηκαν "δημόσιος κίνδυνος", "υγειονομική βόμβα", διαπομπεύθηκαν και τελικά προφυλακίστηκαν.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή κι ας πάμε πίσω στον προηγούμενο Νοέμβρη, όταν ο τότε υπουργός Υγείας έκανε έκκληση στους Έλληνες «νοικοκυραίους» να αποφεύγουν τις παράνομα εκδιδόμενες καθώς *"ο ιός του έιτζ μεταφέρεται δι' αυτής της οδού στην ελληνική οικογένεια. Ο Έλληνας πολίτης κινδυνεύει και μαζί με αυτόν κινδυνεύει και η οικογένειά του»*. Και συμπλήρωσε ο κύριος Λοβέρδος: «*κάποιοι πληρώνουν περισσότερο τις παράνομα εκδιδόμενες γυναίκες για να συνευρεθούν μαζί τους χωρίς τη χρήση προφυλακτικού*"[1] . Κίνδυνος, λοιπόν, για τον κάθε «οικογενειάρχη»-μικρο-νοικοκύρη που γουστάρει να γαμάει χωρίς προφυλακτικό, πληρώνοντας κάτι παραπάνω στα μπουρδέλα. Να πώς διά στόματος του κυρίου υπουργού, ο Έλληνας πορνοπελάτης αποενοχοποιείται πλήρως και γίνεται κάτι σαν προστατευόμενο είδος. Νομιμοποιείται η εξουσία του («ό,τι-θέλει-ο-πελάτης») και του αναγνωρίζεται το "αναφαίρετο" δικαίωμα να εκτονώνεται σεξουαλικά πάνω στο σώμα των εκδιδόμενων. Υπεύθυνες, λοιπόν, για τη μετάδοση του ιού γίνονται οι ίδιες οι γυναίκες που διαπομπεύονται και διώκονται για να προστατευθεί το «κοινωνικό σύνολο», η υγεία των πορνοπελατών και η ιερή ελληνική οικογένεια! Και κάπως έτσι, με το προκάλυμμα του φασιστικού ιδεολογήματος της «υγειονομικής βόμβας», χτίστηκε μια πολλαπλά "παραγωγική" συμμαχία μεταξύ μπάτσων και υπηρεσιών υγείας, απόλυτα σύμφωνη με την πρόσφατη υγειονομική διάταξη του Υπουργείου Υγείας[2] . Μιας διάταξης που υπαγορεύει την υποχρεωτική αιμοληψία από "παράνομους" μετανάστες, εργαζόμενες σε οίκους ανοχής ή σε πιάτσες και από τοξικοεξαρτημένους. Αυτό το "θεάρεστο έργο" ήρθε να φέρει σε πέρας το ΚΕΕΛΠΝΟ, που από το Ιούνιο της προηγούμενης χρονιάς έχει κάνει ελέγχους σε 24.000 άτομα. Οι γιατροί του ανέλαβαν, δηλαδή, τον συστηματικό έλεγχο, την επιτήρηση και το φακέλωμα όλων αυτών που στελεχώνουν τον ταξικό πάτο της ελληνικής κοινωνίας. **Οι γιατροί-μπάτσοι μαζί με τους καθαρόαιμους μπάτσους ανέλαβαν να διαχειριστούν εκείνους και εκείνες που "περισσεύουν"**, δείχνοντας με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο ότι τώρα που ο «κοινωνικός» χαρακτήρας των μηχα-

οι αρματωλοί του ’21 ουδεμία σχέση έχουν με την εργατική τάξη των τελών του εικοστού αιώνα. Για τον απλούστατο λογο ότι οι κοτζαμπάσηδες, οι φαναριώτες και οι αρματωλοί *δεν ήταν εργατική τάξη*. Το γεγονός ότι έπαιρναν χρήματα από τους Οθωμανούς πιο κοντά τους φέρνει σε μπράβους παρά σε οτιδήποτε άλλο. Και συνέχεια δεν υπάρχει, δεν μπορεί να νοηθεί καν αν δεν ληφθεί υπόψη ο εμφύλιος ταξικός πόλεμος, η ήττα του και τα όσα ακολούθησαν.

Και η Αριστερά πού είναι;

Το τέλος της μεταπολίτευσης τράβηξε το χαλί κάτω από τα πόδια της Αριστεράς. Γιατί το τέλος της μεταπολίτευσης ουσιαστικά συμπίπτει με το τέλος των μέχρι τώρα συμφωνιών. Η Δεξιά δεν χρειάζεται άλλο την Αριστερά για διαμεσολαβητή των αριστερών απαιτήσεων. Δεν την χρειάζεται για να αφομοιώνει τις αρνήσεις (αφού αρνήσεις δεν υπάρχουν...). Οι διαθέσεις των μικροαστών κυμαίνονται μεταξύ κανιβαλισμού και κλαψουρίσματος. Κίνδυνος κανείς στον ορίζοντα, λοιπόν... άρα; Άρα, το μόνο που μπορεί να κάνει η Αριστερά είναι να ψελλίζει αμήχανα (προς το παρόν) το μοναδικό χαρτί που της έχει απομείνει, εκείνο του «αληθινού πατριώτη». Κατά τα άλλα, βουβαμάρα. Και τι άλλο θα μπορούσε να κάνει, άλλωστε; Ο ρόλος που κατείχε μέχρι πρότινος, όπως όλα δείχνουν, αποδεικνύεται παρωχημένος. Αν δεν βρει κάποιον άλλο ρόλο που να χρησιμεύει στις παρούσες συνθήκες, και μάλιστα γρήγορα, η ίδια η ύπαρξη της Αριστεράς τίθεται υπό αμφισβήτηση. Και αυτό είναι κάτι που τουλάχιστον το ΚΚΕ, στις τελευταίες βίαιες πορείες στο κέντρο της Αθήνας, έδειξε να το καταλαβαίνει πολύ καλά.

Με άλλα λόγια, η ιστορία των τελευταίων σαράντα χρόνων, η ιστορία της μεταπολίτευσης, γράφεται ξανά- τη φορά αυτή με ακραιφνώς δεξιά πένα: «Εσύ, εσύ και μόνο, έλληνα πρώην εργάτη και νυν μικροαστέ, εσύ είσαι που φταίς για τη σημερινή κατάσταση. Κοινωνική συμφωνία δεν υπάρχει. Απλά έκλεβες ένα αδύναμο κράτος. Θα σε πατήσουμε μέχρι τέλους. Πολλοί από σας θα πεθάνετε, οι υπόλοιποι θα μας δώσετε ό,τι έχετε μαζέψει όλα αυτά τα χρόνια και τα κρατάτε σε μορφή διαμερισμάτων, αυτοκινήτων, μαγαζιών, χωραφιών». Φυσικά, ο έλληνας μικροαστός είναι ανήμπορος να αντιδράσει. Και αυτό όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά γιατί έχει ξεχάσει προ πολλού τι είναι η συλλογική δράση. Ο κτηνώδης ατομικισμός έχει γίνει τρόπος ζωής εδώ και πολλά χρόνια, κληρονομιά της μεταπολίτευσης κι αυτός. Η ταξική συνείδηση έχει θαφτεί κάτω από τόνους βρωμερής μικροαστίλας. Το μόνο για το οποίο φαίνονται ικανοί οι μικροαστοί σήμερα είναι να κραυγάζουν άναρθρα στη θέα του Τσοχατζόπουλου όταν συνοδεύεται από τους μπάτσους στο δρόμο προς τη φυλακή: «να του βάλουμε χειροπέδες ή όχι;»; Όμως ο Τσοχατζόπουλος δεν είναι το θέμα. Ποτέ δεν ήταν. Αν είναι κάτι σε αυτή την ιστορία σημαντικό είναι το εξής: πως το κράτος μεταθέτει ένα πρόβλημα από τις πλάτες του στις πλάτες των μικροαστών. Πως μετατρέπει το ζήτημα της κρίσης και του χρέους από πρόβλημα των αφεντικών σε πρόβλημα των εργατών. «Ορίστε ο Άκης Τσοχατζόπουλος, ορίστε και οι εκαντοντάδες χιλιάδες Άκηδες αυτής της χώρας: αυτοί φταίνε για όλα. Εκμεταλλεύθηκαν το διεφθαρμένο κράτος, έκλεψαν το κράτος και όλους εμάς, γι’ αυτό βρισκόμαστε εδώ που είμαστε σήμερα: ένα βήμα πριν την καταστροφή, εξαιτίας τους. Γι’ αυτό θα πάρετε όλοι τετρακόσια ευρώ μισθό και θα μάθετε να φέρεστε. Γι’ αυτό θα πάρετε όλοι μπάτσους και βία. Και όσοι επιβιώσετε θα πείτε και ευχαριστώ», ακούμε από χίλιες μεριές.

Τελικά όμως, ίσως αυτό που πρέπει να κάνουμε σαν εργατική τάξη που έχει χάσει τον εαυτό της, να είναι το αντίθετο ακριβώς από αυτό που περιμένουν. Η ανακάλυψη ξεχασμένων από καιρό εννοιών, όπως η ταξική συνείδηση, είναι το κλειδί της ιστορίας. Όχι το να γίνει η σωρός του Τσοχατζόπουλου βορά στους λούμπεν μικροαστούς - αυτό ακριβώς είναι που τα αφεντικά θέλουν. Ο Τσοχατζόπουλος, σαν ατομικότητα, δεν θα έπρεπε να μας ενδιαφέρει. Αντίθετα, θα έπρεπε να μας γεννάει υποψίες το γεγονός ότι τον παραδίδουν έτσι εύκολα στα θηρία. Πρέπει να ξαναβρούμε τα βασικά που έχουμε χάσει, ώστε να μπορέσουμε κατ’ αρχάς να πατήσουμε στα πόδια μας. Πρέπει να βρούμε την ταξική μας συνείδηση • την ερμηνεία τη δική μας για την ιστορία • την αμφισβήτηση του κυρίαρχου λόγου. Πρέπει να μπορέσουμε να βρούμε ξανά έναν λογο ταξικό που να εξηγεί τα πράγματα από τη δική μας σκοπιά και όχι από εκείνη των αφεντικών. Η ιστορία των σαράντα τελευταίων χρόνων, ένα σημαντικό κομμάτι της σύγχρονης ιστορίας, γράφεται αυτή τη στιγμή που μιλάμε • γράφεται από τους απολογητές των αφεντικών. Και γράφεται εναντίον μας.

1 Βλ., ‘Αγγελος Στάγγος, “*Από τον Άκη ώς τις συντάξεις μαϊμού*”, *Καθημερινή*, 28/04/2012.

νισμών υγείας εγκαταλείπεται από το κράτος (αφού λεφτά δεν υπάρχουν), τα ηνία τα παίρνει ο κατασταλτικός (που, βέβαια, πάντα ήταν παρών). Ο σύγχρονος φασισμός είναι εδώ: η δημόσια υγεία διεξάγεται πλέον με όρους «δημόσιας» τάξης .[3]

Όταν οι μπάτσοι πουλάνε προστασία στη μαφία

Έχει σημασία να προσέξουμε ότι οι αστυνομικές επιχειρήσεις δεν στράφηκαν εναντίον της οργανωμένης πορνείας (ούτε του πεζοδρομίου ούτε των οίκων ανοχής), καθώς από τους 350 οίκους ανοχής στο κέντρο της Αθήνας που λειτουργούν χωρίς άδεια μόνο ένας ελέγχθηκε, σφραγίστηκε, ενώ η 22χρονη μετανάστρια που δούλευε σ’ αυτό το κάτεργο ήταν η πρώτη που διαπομπεύθηκε δημόσια και έπειτα προφυλακίστηκε. Η πλειοψηφία των γυναικών είναι τοξικοεξαρτημένες, πολλές είναι ντόπιες και κάποιες άστεγες, ενώ συνελήφθησαν σε πιάτσες ναρκωτικών του κέντρου και μάλλον εκδίδονταν περιστασιακά από μόνες τους, χωρίς να δουλεύουν για κάποιο οργανωμένο κύκλωμα σωματεμπορίας. Οπότε τα οργανωμένα κυκλώματα όλων των πορνικών τόπων (πεζοδρόμιο, οίκοι ανοχής, κωλόμπαρα και στούντιο) συνέχιζαν να δουλεύουν χωρίς να διακοπεί ο κύκλος εργασιών τους. Αντίθετα μάλιστα, οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις χτύπησαν το κομμάτι εκείνο της πορνείας του πεζοδρομίου που δεν ελέγχεται από τη μαφία και ουσιαστικά είναι ανταγωνιστικό προς τα κέρδη της[4].

Μια σύντομη αναδρομή στην εξέλιξη και τις ανακατατάξεις της πορνικής αγοράς από το ’90 και μετά μπορεί να εξηγήσει αρκετά ικανοποιητικά αυτές τις πρόσφατες τακτικές του ελληνικού κράτους σχετικά με τη διαχείριση της πορνείας στο κέντρο της Αθήνας. Συγκεκριμένα, το ’90 τα οργανωμένα κυκλώματα της μαφίας διογκώθηκαν και έφτασαν να ελέγχουν πλήρως την πορνική αγορά, βγάζοντας τεράστια κέρδη[5] . Απ’ την άλλη, η πορνεία άρχισε πλέον να διεξάγεται όλο και περισσότερο με όρους καταναγκαστικής εργασίας ή αλλιώς με την υπερεκμετάλλευση των μεταναστριών χωρίς χαρτιά. Τη δεκαετία του ‘90, το ελληνικό κράτος αποφάσισε ότι η εκμετάλλευση των μεταναστών θα γίνεται με την ωμή και ανοιχτή βία. Τη δεκαετία του ’90, η μαφία θράφηκε από την «υπαρξιακή» απαγόρευση και παρανομοποιημένη εργασία των γυναικών, οι σωματέμποροι ανέπτυξαν σχέσεις με τους τομείς του κρατικού μηχανισμού (μπάτσους, δικαστές, αρμόδια υπουργεία) που επέβαλαν την παρανομοποίηση και επόπτευαν τα αποτελέσματά της. Αυτή η παραγωγική πλευρά της απαγόρευσης-παρανομοποίησης είναι που κάνει τα συμφέροντα των μαφιών να συγκλίνουν με εκείνα των ένστολων σωμάτων ασφαλείας και ό,τι θεωρείται νόμιμο να εμπλέκεται με χίλιους δυο τρόπους με εκείνο που θεωρείται παράνομο. Κάποιες πτυχές αυτής της σχέσης κράτους-μαφίας πού και πού βγαίνουν στη δημοσιότητα ως «διαφθορά» του κρατικού μηχανισμού: π.χ, «λαδώματα» σε ολόκληρα τμήματα της αστυνομίας[6] και «διεφθαρμένοι» αστυνομικοί που συλλαμβάνονται για συμμετοχή σε κυκλώματα σωματεμπορίας. Έτσι με σταθερά και αποφασιστικά βήματα, το

κράτος αναδεικνύεται σε γενικό διαχειριστή των παράνομων ροών χρήματος που δημιουργούνται από την εκμετάλλευση της παρανομοποιημένης εργασίας των καταναγκαστικά εκδιδόμενων γυναικών.

Το ότι οι κρατικοί μηχανισμοί και η μαφία μπορούν να συνεργάζονται -και μάλιστα πολύ αποδοτικά- φάνηκε ξεκάθαρα με τη μεγάλη επιχείρηση της αστυνομίας το 1997 που στόχευε στην απαγόρευση του «πεζοδρομίου». Η πορνεία μ' αυτόν τον τρόπο πέρασε κάτω από τον πλήρη έλεγχο της μαφίας και όσες ως τότε εκδίδονταν μόνες τους, σπρώχτηκαν σε οίκους ανοχής. Εκεί, η εκμετάλλευση είναι πολύ πιο εντατική, με ελάχιστους νεκρούς χρόνους και μεγαλύτερα μισθώματα. Να μια ιδιαίτερα σημαντική εκδούλευση που προσφέρθηκε στους σωματέμπορους. Οι δουλειές άνοιξαν για αυτούς που έλεγχαν τους οίκους ανοχής, ενώ και ένα άλλο κομμάτι του παράνομου κεφαλαίου έστρεψε τις μπίζνες του από το πεζοδρόμιο στους οίκους ανοχής, που γνώρισαν τεράστια άνθιση[7] . Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, κομβικής σημασίας ήταν και ο νόμος που ψηφίστηκε το 1999 (και ισχύει ως σήμερα) και ο οποίος δεν ακουμπάει καθόλου τα κυκλώματα εκμετάλλευσης της πορνείας, ενώ στοχοποιεί μόνο τις εκδιδόμενες. Κι όπως μπορεί να φανταστεί κανείς, έχει πολύ "ρεαλιστικές" απαιτήσεις: από τις αλλοδαπές εκδιδόμενες απαιτεί χαρτιά «νόμιμης παραμονής στη χώρα» και από τους οίκους ανοχής να εγκαθίστανται *«σε κτίρια που απέχουν το λιγότερο από 200 μέτρα από ναούς, σχολεία, νηπιαγωγεία, φροντιστήρια, παιδικούς σταθμούς, νοσηλευτικά ιδρύματα, κέντρα νεότητας, αθλητικά κέντρα, οικοτροφεία, βιβλιοθήκες και ευαγή ιδρύματα, καθώς και από πλατείες και παιδικές χαρές[8]».* Οι πολιτικές *του ελληνικού κράτους, οργανωμένα και με σχέδιο,* έκαναν τεχνητά «παράνομες» τις εκδιδόμενες και παραχώρησαν έτσι μεγαλύτερες εξουσίες στη μαφία και στους ίδιους τους αστυνομικούς μηχανισμούς, δημιουργώντας ευνοϊκές συνθήκες για τη διόγκωση της κερδοφορίας της πορνείας.

Πέρα από το θεαματικό του πράγματος, λοιπόν, η πρόσφατη εφόρμηση γιατρών και μπάτσων στο κέντρο της Αθήνας έχει πίσω της μια ολόκληρη ιστορία οργάνωσης της εργασίας και κάθε πτυχής της καθημερινότητας των όσων βρίσκονται στον πάτο. Και καθώς η κρίση θα εξελίσσεται, θα πληθαίνουν μέρα με τη μέρα εκείνοι που βρίσκονται με την πλάτη στον τοίχο. Εκείνοι οι οποίοι θα νιώσουν στο πετσί τους τη φασιστικού τύπου διαχείριση της ζωής τους· εκείνοι οι οποίοι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα δουν στην πράξη τους "καρπούς" της **σύγκλισης των συμφερόντων κράτους και μαφίας**. Η στοχοποίηση και η διαπόμπευση των οροθετικών εκδιδόμενων είναι μια στιγμή του σύγχρονου φασισμού που σίγουρα δεν ξεπήδησε από το πουθενά και ακόμη πιο σίγουρα δεν αποτελεί "μεμονωμένο περιστατικό"....

1. «*Ραγδαία αύξηση των κρουσμάτων έιτζ*», *Καθημερινή*, 22/11/2011.
2. «*"Υγειονομική βόμβα από τη μετανάστευση"*, διαπιστώνουν Λοβέρδος-Χρυσοχοΐδης», *Καθημερινή* 01/04/2012.
3. Βλ. την προκήρυξη της αυτόνομης πολιτικής ομάδας γυναικών *Μιγάδα «Η διαπόμπευση των γυναικών μας αφορά για χίλιους λόγους» που υπάρχει στη διεύθυνση autonomia71.wordpress.com.*
4. *Μιγάδα*, ό.π.
5. Τη δεκαετία του '90 ο τζίρος σ' ολόκληρο τον κλάδο έφτασε στα 7,3 δις ευρώ. Σήμερα τα κέρδη υπολογίζονται κάπου στο 1 δις. *Μιγάδα, ό.π.*
6. Μετά από εξάρθρωση ενός κυκλώματος μαστροπείας αποκαλύπτεται ότι οι επικεφαλής «*έπρεπε να πληρώνουν 3.200 ευρώ το μήνα σε τμήματα της αστυνομίας για κάλυψη*», πιο συγκεκριμένα μάλιστα, «*700 ευρώ το μήνα στην Υποδιεύθυνση, 500 στο Αλλοδαπών, 2.000 στο Ηθών*». *Βλ.*, «*Η "ταρίφα" για συγκάλυψη*», *Καθημερινή*, 14/07/2009.
7. Τα στοιχεία που παρατίθενται εδώ είναι από τη μελέτη του Γρ. Λάζου, "*Πορνεία και διεθνική σωματεμπορία στη σύγχρονη Ελλάδα", τομ.1 Η εκδιδόμενη,* εκδόσεις Καστανιώτη, σελ.257.
8. Γρηγόρης Λάζος, ό.π.

Ψηφοφόροι πέρα για πέρα «κανονικοί»

Ποιοι, αλήθεια, εξεπλάγησαν με τα αποτελέσματα των πρόσφατων εκλογών; Ποιοι κατέδειξαν με περισσή «ανησυχία» την «άνοδο των άκρων» και αναρωτήθηκαν «τι άνθρωποι είναι οι ψηφοφόροι της Χρυσής Αυγής» ; Ποιοι δεν μπορούν, τάχα, να χωνέψουν την είσοδο των φασιστών στη Βουλή; Μήπως εκείνοι που τόσα χρόνια δεν έβλεπαν τίποτε το περίεργο στις κανιβαλικές τάσεις ενός τεράστιου κομματιού της ελληνικής κοινωνίας; Μήπως εκείνοι που πεισματικά παρέβλεπαν την αντιεξέγερση που οργάνωσε το ελληνικό κράτος για να απαντήσει στην εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008; Μήπως εκείνοι που όταν η ελληνική αστυνομία σε συνεργασία με τις τοπικές μαφίες και τους φιλήσυχους νοικοκυραίους μετέτρεψε τον Άγιο Παντελεήμονα σε νέου τύπου στρατόπεδο συγκέντρωσης για τους παρανομοποιημένους μετανάστες εργάτες, δεν έχαναν την ευκαιρία να κουνάνε το κεφάλι συγκαταβατικά, υποστηρίζοντας ότι «όντως υπάρχει πρόβλημα με τους μετανάστες στο κέντρο της Αθήνας»;

Όπως κι αν το κάνουμε, η αναφορά στα «άκρα» είναι κάτι περισσότερο από λειτουργική. Πρώτα και κύρια, ξεπλένει τους πάντες από τις ευθύνες τους για την αποδοχή (και ενίσχυση) της πολύχρονης κανονικότητας. Γιατί, βέβαια, εκείνος που επιλέγει να βλέπει την εκλογική άνοδο των φασιστών ως στιγμιαίο γεγονός και προσδιορίζει ως σημείο εκκίνησής του την 6η Μάη, ταυτόχρονα επιλέγει να προσπεράσει όλα όσα προηγήθηκαν· να αφήσει στην άκρη όλα όσα θεωρούνταν «φυσιολογικά» το προηγούμενο διάστημα. Ας μυξοκλαίγονται, όμως, όσο θέλουν οι πάσης φύσεως «δημοκράτες» που «δεν πιστεύουν πως φτάσαμε εδώ που φτάσαμε». Ας σοκάρονται όσο θέλουν όλοι εκείνοι που επί τριάντα χρόνια διατυμπάνιζαν με άνεση και σιγουριά ότι «οι Έλληνες δεν είναι ρατσιστές». Έτσι κι αλλιώς, το ζήτημα δεν είναι ότι τα φασιστοκαθάρματα της Χρυσής Αυγής φόρεσαν κουστουμάκια και παρελαύνουν σε καθημερινή βάση στα τηλεοπτικά κανάλια. Το ζήτημα είναι ότι το ελληνικό κράτος βρίσκεται σε μια διαδικασία αναμόρφωσης των στόχων και των μεθόδων του προκειμένου να μπορέσει να αντιμετωπίσει (για λογαριασμό των ελληνικών αφεντικών, εννοείται) τα προβλήματα που έχει μέσα σε συνθήκες παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Και τα προβλήματα αυτά έχουν να κάνουν με τον ελληνικό καπιταλισμό που τα βρίσκει σκούρα και αναζητά όλο και πιο απεγνωσμένα διεξόδους (διεξόδους που μπορεί και να συνεπάγονται τη στρατιωτική εμπλοκή σε κάποια επικείμενη πολεμική σύγκρουση)· έχουν να κάνουν με το κομμάτι εκείνο της ελληνικής κοινωνίας που βρίσκεται στον πάτο (και το οποίο κομμάτι συνεχώς αυξάνεται).

Και παρόλο που η αναμόρφωση στόχων και μεθόδων που προαναφέραμε εκφράζεται όλο και πιο έντονα μέσα από την αναβάθμιση του ρόλου της ελληνικής αστυνομίας, η οποία μπορεί να οργανώνει ανοιχτά πογκρόμ στους δρόμους του κέντρου, να επιβάλει απαγόρευση κυκλοφορίας στους μετανάστες, να προχωράει στην στρατιωτική κατοχή τμημάτων της πόλης, όπως έκανε τον Μάη του 2011 στην Ομόνοια και τα πέριξ, δεν μπορεί να γίνει κατανοητή ως τέτοια. Για να το πούμε αλλιώς, η τροχιά φασιστικοποίησης στην οποία έχει μπει εδώ και καιρό το ελληνικό κράτος δεν φαίνεται «να γεμίζει το μάτι» πολλών, γι' αυτό και δεν τίθεται στο επίκεντρο. Αντίθετα, η συνεχής καταγγελία, ο τζάμπα συναισθηματισμός και η αναγωγή της σημερινής πραγματικότητας σε στιγμές και γεγονότα προηγούμενων δεκαετιών (βλ., την αγαπημένη ασχολία ουκ ολίγων να βλέπουν παντού «μια Βαϊμάρη») μοιάζει να ικανοποιεί εκείνους που δηλώνουν «έκπληκτοι και απογοητευμένοι» από το «θράσος» του Μιχαλολιάκου και των παρατρεχάμενών του. Και όντως τους ικανοποιεί, αφού για άλλη μια φορά τους γλιτώνει. Τους γλιτώνει από το να έρθουν αντιμέτωποι με τις ευθύνες τους, τους γλιτώνει από το να πάρουν θέση για την τριαντάχρονη σαπίλα της συντριπτικής πλειοψηφίας της ελληνικής κοινωνίας, τους γλιτώνει σε τελική ανάλυση από το να αμφισβητήσουν τη μικροαστική νοοτροπία που όριζε και εξακολουθεί να ορίζει τις επιλογές τους. Μία από τις οποίες είναι, τολμάμε να εικάσουμε, το να ρίξουν «δαγκωτό» στον ΣΥΡΙΖΑ...